

VRŠOVICKÝ

7/2022

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milé sestry a bratři, přesně před rokem, na začátku léta, jsem slyšela za trochu zvláštních okolností jednu prostou modlitbu, která je spíš pobídnutím k něčemu, co by mělo nějak přirozeně patřit do našeho života. Zmíněný text zazněl z úst sborového faráře Mariána Čopa na smutečním rozloučení s mou dobrou přítelkyní Olgou Schmidtovou v kostele sv. Michala V Jirchářích, kde se schází Slovenský evangelický a.v. církevní sbor, do kterého Olinka celá léta patřila. Zanechala po sobě dvě bible a v jedné z nich našel pan farář vložený kus papíru, na který si Olga zapsala slova, která považovala za důležitá. V té chvíli se z nich stal vlastně jakýsi vzkaz pro nás všechny, kteří jsme se tam kvůli ní sešli.

Dobré skutky, které nic nestojí. Dobré slovo, návštěva nemocného, pochválit jídlo. Zatelefonovat, abychom někomu řekli něco milého. Nezapomenout na nejbližší narozeniny nebo jmeniny. Poděkovat, dát dobrou radu, udělat radost dopisem, nepřipomínat odpuštěnou vinu. Nevlídné slovo nebrat jako urážku, uznat slovy dobro bližního, humor. Čestně přiznat křivdu, které jsme se dopustili. Těšit se na druhý den.

Jak jsem Olinku znala, považovala těchto pár rad do života za krédo svých všedních dní, prosté a samozřejmé. Ráda bych se o ní krátce zmínila, protože Olga byla i naše sestra v Kristu, i když luteránka, ale ekumena jí byla zcela vlastní už tím, že její maminka byla Slovenka, ale tatínek Čech.

Svou profesí byla herečka a to velmi osobitá, nepatřila mezi všeobecně známé tváře, protože ji režiséři objevili až ve zralém věku, ale stihla si zahrát menší role v desítkách českých filmů a seriálů. Třeba matku Jana Hrušínského v Ceremoniáři nebo zbožnou stařenku ve Fany, ale i babičku v Deníku Anny Frankové, který natočili Američané. Dlouhá léta učila také na Lidové škole umění v Bajkalské a někteří její žáci se pak věnovali herectví profesně. V době tuhé normalizace prošla kárným řízením za to, že odmítla s dětmi nacvičit báseň o Vítězném únoru. Jinak však byla poezie její láskou a a kdykoli měla příležitost, účastnila se pravidelně Světového dne modliteb nebo různých poetických večerů a přátelských setkání, kde ji často prosili, aby něco přednesla a ona s radostí dala k lepšímu třeba nějakou baladu od Nerudy a podobně, která měla i přes dvacet slok a všichni příjemně žasli, protože něco podobného se už často nevidí ani neslyší a navíc byl její styl vzdálený dnešnímu civilnímu přednesu, ale měl blízko ke slovenskému pojetí, protože se nevyhýbal emocím. Sama také básně a různá malá zamyšlení psala - většinou duchovně laděná. A to prosím i po devadesátce a na počítači. Když loni v červnu Olga ukončila své pozemské putování, přišla se s ní rozloučit spousta lidí, z nichž většina se mezi sebou neznala, ale všechny spojoval Olinčin přátelský duch.

Vrátila jsem se domů až k večeru a ještě stále ve mně dozníval smutek z toho zvláštního dne a tak jsem sáhla po své oblíbené knížce modliteb od Alfonsa Pereiry a když jsem ji otevřela, můj pohled padl

pokračování na str. 6

KE DNI HUSOVU

„Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“ Mt 7,14

Bože, děkujeme ti za tvého svědka Mistra Jana z Husince, který mnohým otevíral bránu tvého slova.

Ukazoval svým kázáním i příkladem k těsné bráně a úzké cestě, vedoucí k životu.

Ať dokážeme hledat nové přístupy k Husovu odkazu a nové cesty k jeho přiblížení mnohým lidem i dnes.

Ať překonáváme bariéry odcizení mezi námi a hledáme to, co nás propojuje a sblížuje v křesťanské a lidské vzájemnosti.

Ať tato brána je svědectvím naší společné víry, naděje a lásky.

Amen

Modlitba Tomáše Butty při otevření „Husovy branky“ v Husinci

NEDĚLE V ČERVENCI

IV. neděle po svatém Duchu

3. července 2022

Příštímú pokolení vyprávějte: „Tento Bůh je Bůh náš navěky a navždy; on sám nás povede věčně.“ (Žalm 48, 14b-15)

První čtení: Izajáš 66, 10-14

Druhé čtení: Galatským 6, (1-6) 7-16

Evangelium: Lukáš 10, 1-11.16-20

Památka Mistra Jana Husa

6. července

Lidé si budou vypravovat o jejich moudrosti a jejich chválu bude opěvovat shromáždění. Jejich jméno žije v dalších pokoleních. (Sírachovec 44,15.14)

První čtení z Písma: Jeremjáš 15,15–21

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,31b–39

Evangelium: Matouš 10,17–22

V. neděle po svatém Duchu

10. července 2022

Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo. (Žalm 17, 8.2)

První čtení: Deuteronomium 30, 9-14

Druhé čtení: Koloským 1, 1-14

Evangelium: Lukáš 10, 25-37

VI. neděle po svatém Duchu

17. července 2022

Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře? Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu. (Žalm 15, 1.2)

První čtení: Genesis 18, 1-10a

Druhé čtení: Koloským 1, 15-28

Evangelium: Lukáš 10, 38-42

VII. neděle po svatém Duchu

24. července 2022

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Žalm 55, 23)

První čtení: Genesis 18, 20-32

Druhé čtení: Koloským 2, 6-15 (16-19)

Evangelium: Lukáš 11, 1-13

VIII. neděle po svatém Duchu

31. července 2022

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. (Žalm 33, 20-22)

První čtení: Kazatel 1,2.12-14;2, 8-23

Druhé čtení: Koloským 3, 1-11

Evangelium: Lukáš 12,13-21

Iz 65, 19-9

Ga 3, 23-29

ev. Lk 8, 26-39

GÉRASENŠTÍ

Závěr právě přečteného úryvku z 8. kapitoly Lukášova evangelia přináší evangelistovu odpověď na to, kdo je to Ježíš. Uzdravený muž, ze kterého podle biblického podání Ježíš vyhnal „legii démonů“, chce být s Ježíšem. Bible říká: „prosil, aby směl být s ním,“ Ježíš ho ale posílá zpět se slovy: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ Ježíš dává tomu nejmenovanému muži úkol: má vypravovat tam, kde žije, o tom, co mu Bůh učinil. Touhou uzdraveného je být Ježíšovi na blízku, ale i tady platí, že často se naše touhy rozcházejí s tím, co pro nás určil Bůh. Nejde o to naplnit své touhy, ale splnit to, k čemu jsme byli Bohem povoláni. Chopit se úkolu zadaného Bohem. Úkolem toho nejmenovaného muže bylo ukázat druhým, jak ho Bůh proměnil. A jak to dopadlo, sděluje biblický autor závěrečným veršem citovaného úryvku: „odešel a zvěstoval po celém městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš.“ Všimli jste si toho stejně jako já? V posledním slovu je ukryta evangelistova odpověď na otázku: „kdo je to Ježíš?“ Muž dostává od Ježíše úkol vypravovat o tom, co mu učinil Bůh, muž jde a po celém městě zvěstuje, jak veliké věci mu učinil Ježíš. Taková je evangelistova odpověď příjemcům dobré zprávy o Bohu: Ježíš je Bůh, v Ježíši se setkává člověk s Bohem. Muž je uzdravený, ale znovu získané zdraví je pro něho závazkem a úkolem dosvědčit druhým, jak Bůh do jeho života zasáhl, čím ho změnil. Jak? Ne že se uzdravil, ale

že potkal Ježíše. Nevím, jak to máte doma vy, ale na to nehleďme a zkusme vzít vážně řečený Kristův imperativ: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ Namítnete, ale moje situace je jiná: neodcházel – neodcházela jsem ráno do kostela posedlý – posedlá legií démonů, co budu těm doma říkat, když se vrátím? K žádnému plavení vepřů v mé bezprostřední blízkosti – v Botiči, či jinde, nedošlo, co si mám vymyslet, aby má výpověď převážila nad konstatováním: „Prosím tě, raději mi řekni, kdy bude oběd?“ To je přesně ten moment, ve kterém říkám, že k tomu, co čteme a slyšíme z Bible, bychom měli přistupovat kontextuálně. Brát v potaz kontext, tedy rámec, do kterého je příslušná pasáž zasazena, neznamená umenšovat vážnost Božího slova, tím umenšením může být naopak otrocká snaha držet se řečeného bez ohledu na kontext, ve kterém text vznikl a následně jej na svůj současný rámec roubovat. Z nedávno přečteného rozhovoru s jedním z největších odborníků na husitskou dobu Petrem Čornejem mě napadá paralela tohoto s povrchně hodnotícími soudy lidí, kteří radikální vojenský směr vedený Janem Žižkou považují za teroristické hnutí, husity za ničitele kulturních památek a Žižku samotného za středověkého Usáma Bin Ládina – vždyť v míře násilí si s ním nezádá! Chyba takového přístupu spočívá v tom, že do svého rámce zasazujeme postavy, věci a události, které se odehrávaly

v naprosto odlišném kontextu. Podobné chyby se můžeme dopouštět i v přístupu k Písmu. Samozřejmě je možné osvojit si, domnívám se ale, že jenom do jisté míry, starověké vidění světa rozděleného do tří sfér vlivu: nebe – země – podsvětí. Tím se však dostaneme do napětí se současnými poznatky o tom, jak svět a vesmír fungují. Obloha nám bude děravou poklicí, kterou prosvítají hvězdy, nemoci nám budou posedlostmi a léčit je budeme vymítáním, a tak dále. Anebo pochopíme víru a pro ni důležité Písmo svaté – Bibli, jako věc nadčasovou, univerzálně platnou v každé době a pro každého člověka, bez ohledu na kontexty, do kterých jsme zasazeni. To ale znamená přijmout proměnlivost právě těch kontextů. Nebát se právě takové věci provětrat Duchem svatým, přijmout je v jejich odlišnosti, v jinakosti, a přitom na nich nelpět, protože pro víru v Ježíše nejsou podstatné. Že vstoupila legie démonů z posedlého muže do stáda vepřů? Ve víře s tím nebudu mít žádný problém, na rozdíl od nevěřících aktivistů za práva zvířat v hromadných chovech. Ale i na těch by mi mělo záležet, viz Ježíšův příkaz: „Vrať se domů a vypravuj!“ Vepř ze starověkého Gerasenu byl nahlížen jako kulticky nečisté zvíře. Jeho majitelé i ti, kteří je pásli, určitě nebyli Židé. Kam jinam měla směřovat legie, nežli do vepřů? Nám je dnes zvíře jako zvíře, hodnotíme nanejvýš chuť jeho masa, pokud nejsme vegetariány, a cenovku, ale kdyby vedle vepřů bylo ještě stádo ovcí, tipněte si, kam by v takovém případě legie vstoupila? Opět do vepřů. V mytickém chápání světa, což je daný biblický kontext, se démon vtěluje do kulticky nečistého zvířete a to následně padá do jezera – do

vody, do močálu, do místa jeho původu: zlo se vrací, odkud přišlo. To je výpověď víry ukrytá za popisem události. Ježíš je svrchovaným Pánem nad každým zlem. Tak tomu rozuměli a tak to chápali Ježíšovi současníci, kteří uvěřili, že se v něm setkávají s Bohem. My na to dnes nahlízíme našima očima a nerozumíme tomu, podobně jako gerasenští, kteří prosili Ježíše, aby od nich odešel, protože se ho báli. A zase si všimněte, ten, jehož se to týká – ví, protože věří, setkal se s Ježíšem. Ti ostatní nerozumí, bojí se, nechápou, nevěří. Zjevně ani zjevný zázrak nestačí, když je srdce zatvrzelé. Ježíše se buď bojíme, když nechápeme, kým je, anebo mu chceme být nablízku, protože v něm se nás dotýká samotný Bůh, proto věříme. Izajáš uvádí důležitý výrok: „Hospodin praví, když se najde v hroznu šťáva, říkává se: nemař jej, je v něm požehnání. Tak budu jednat kvůli svým služebníkům, aby se nic nezmařilo.“ Tím Božím jednáním je Kristus.

Díky, Bože, za tu kapku víry, kterou osvězuješ můj suchopár, za tu kapku vláhy, která ve mně zůstává a čeká na své rozhojnění, protože spravedlivý z víry bude živ. Díky, že nejsi můj dozorce, ale Spasitel.

Kázání 19. 6. 2022 v Husově sboru ve Vršovcích o II. neděli po svatém Duchu

PROGRAM NA ČERVENEC

3. 7.	10 hod.	neděle	Bohoslužba	slouží H. Zezulková, káže O. Nováček
6. 7.	15 hod.	středa	Bohoslužba k výročí mučednické smrti Jana Husa	Betlémská kaple
10. 7.	10 hod.	neděle	Bohoslužba slova	slouží K. Červený a M. Měřinský
17. 7.	10 hod.	neděle	Bohoslužba	slouží D. Frýdl
24. 7.	10 hod.	neděle	Bohoslužba	slouží D. Frýdl
31. 7.	10 hod.	neděle	Bohoslužba	slouží D. Frýdl

dokončení ze str. 2

téměř ihned na Dobré skutky, které nic nestojí. Chvilku jsem uvažovala, jestli tu Olinka není někde se mnou, ale pak jsem si uvědomila, že mám na té stránce záložku, protože jsou tam Ranní modlitby, jen jsem si zrovna této modlitby nikdy pořádně nevšimla, až teď když ji četl pan farář. Nejspíš mi připadala příliš všední, obyčejná a teprve nyní jsem si uvědomila, kolik je za ní dobré vůle a přátelské lásky a začala jsem ji považovat za natolik užitečnou, že bychom si ji měli každý nejen přečíst, ale i zapamatovat. Určitě ne kvůli nějakým svým dobrým skutkům, ale jako projevu přátelství k lidem kolem sebe a také se pomodlit za sebe navzájem, jak to často zaznívá při naší bohoslužbě, aby nám byl Ježíš pomocníkem i ochráncem v dobrém i ve zlém, abychom rostli ve víře i v lásce a žili s vděčností každý nový den.

Přeji hezké prázdninové léto

Bohuslava Marková

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

ROK 1926

Protože dosavadní místnost (zpěvní síň) v reálce stálým přibýváním členů ku bohoslužbám nedostačovala, požádal farní úřad ředitelství reálky o propůjčení kreslírny v prvním patře, kteréžto žádosti bylo vyhověno a bohoslužby konány zde pravidelně kromě prázdnin dvoje ½ 9 a o 10 hod. K doprovodu zpěvu při bohoslužbách zapůjčil bratr katecheta Bártl své harmonium. V dřívější místnosti – zpěvní síni – konala se pak o nedělích odpolední loutková představení, jež se těšila u dětí veliké oblibě (čistý výnos prvních tří her byl 74Kč, 113Kč, 156Kč).

Řízení zpěvu ujal se bezplatně řídící učitel ve výslužbě Konstantin Weinzettl, zakladatel církve československé v Chotovinech u Tábora s bývalým farářem tam bratrem Janešem. Dne 21. února 1926 konalo se již osmé shromáždění náboženské obce v sídle biografu „Vzlet“ za přítomnosti 325 příslušníků. Shromáždění předsedal bratr farář Pejšek, jako hosté byli přítomni bratr ředitel Plechatý z Nuslí a starosta Vršovic pan doktor Herold. Byly provedeny doplňovací volby do rady starších, jež se hned 24. 2. takto ustavila:

předseda	Emil Kubík, odborný učitel
první místopředseda	Jindřich Jelínek, ředitel školy ve výslužbě
druhý místopředseda	Amálie Stránská, ředitelka školy
tajemník	Josef Kubíček, adjunkt státních drah
pokladník	Ed. Pravda, soukromý úředník
účetní	Miloslav Wünsch, vrchní oficiál státních drah
zapisovatel	František Brenner, strojmistr tiskárny
matrikáře	František Krásný, oficiál státních drah
hospodářským správcem	E. Hrdina, poštovní zaměstnanec ve výslužbě
předseda propagačního odboru	Karel Plaček, úředník občanské záložny
předseda chudinského odboru	Zdeněk Bártl, katecheta
člen za Hostivař	Josefa Slámová a Josef Chudomel.

Touto šťastnou volbou dostali se v čelo náboženské obce noví horliví pracovníci, z nichž zejména předseda bratr Kubík vedl po mnoho let velmi svědomitě, pevně a obezřele osudy obce a svým úsilím i moudrým jednáním zasloužil se v první řadě o vybudování Husova sboru.

Otázka postavení Husova sboru vstoupila v tomto roce do nového stádia. Bratru patriarchu dru. Farskému, jenž kdysi působil na vršovické reálce jako římskokatolický profesor náboženství, nelíbily se ani plány sboru, ani zakoupené místo, a přál si pro Vršovice stavbu monumentálnější. Rada starších uznala tyto důvody a začala uvažovat o prodeji dosavadního pozemku v ulici Štítného a o koupi nového.

12. května vykonán na nádvoří reálky slib věrnosti do rukou bratra patriarchy dra. Karla Farského.

4. července konala se na letním cvičišti Sokola ve Vršovicích slavnost rozvinutí praporu náboženské obce, při níž bohoslužby konal bratr katecheta Šimšík z Vinohrad. Návrh praporu zhotovil bratr katecheta Bárta, prapor vyšila zdarma jedna sestra učitelka z Kladna (její jméno není v pamětní knize uvedeno). Stuhly vyšily sestry Bubeníková a Hrabáková žerd' věnoval br. Stronček. Náklad na pořízení praporu činil 1966,50 Kč a byl uhrazen sbírkou.

Po úmrtí bratra Štrupa byla dána radě starších výpověď z propůjčených místností a najata nová místnost v přízemí hotelu „Corso“ blíže kasáren Roháče z Dubé za měsíční nájem 100 Kč i se světlem.

Pro bohoslužebnou místnost daroval bratr Kubíček jesličky.

Koncem roku čítala náboženská obec 7.427 příslušníků, na církevní daň vybráno 25.000 Kč.

pokračování příště

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA PŘIPRAVUJE NOVOU SEZÓNU

Vršovické divadlo MANA (VDM) vzniklo jako divadlo s poměrně skromnými ambicemi – být ostrovem lokální kultury. Po čtyřletém nelehkém období, poznamenaném epidemií covidu, válkou a ekonomickou krizí, se zdá, že VDM tuto misi naplnilo a překročilo. Ukázalo se, že jsme objevili trhlinu v jinak poměrně bohaté pražské divadelní síti, totiž chybějící komorní, cenově dostupné, dramatické divadlo rozvíjející tradiční činoherní herectví. VDM se nevyznačuje formálními uměleckými výboji. Staví svou existenci na závažných společenských tématech sdělovaných prostřednictvím výrazných hereckých výkonů, neotřelé dramaturgii a konzervativním přístupem k divadlu. Pro tuto cestu se daří získávat výrazné herecké osobnosti (Lábus, Smutná, Kolářová, Kronerová, Termerová, Dejdar aj.) i kvalitní režiséry. Po čtyřech letech jsme tedy se šestnácti inscenacemi na repertoáru zjevně prokázali, že jsme existujícím a životaschopným divadelním organismem. Je ovšem zjevné, že osobnosti, které v divadle pracují, by si zasloužily lepší pracovní podmínky, než jim na základě našich ekonomických možností, dosud poskytujeme. Ocitli jsme se proto na osudové křižovatce. Máme nakročeno být ojedinělým, svébytným divadelním organismem, který plní kulturní a společenské poslání, navíc prostorem zcela unikátním, neboť jsme jediné divadlo, v republice, které působí v sakrálním prostoru a věnuje se i tématům z toho vyplývajícím. K tomu ovšem potřebujeme součinnost státu, města a městské části, protože takové poslání s sebou nese vždy i jisté míry rizika a nezaručuje stoprocentní diváckou návštěvnost. Ta je zaručena pouze tehdy, když je divadlo dlouhodobě v povědomí publika (např. Dejvické divadlo), anebo když promění svou produkci na zboží a stane se divadlem komerčním. Naše existence v tuto chvíli balancuje na hraně. Abychom přežili, musíme nabízet našemu publiku i věci, které sice nejsou zbožím, ale některými parametry se k němu blíží. Rádi bychom do budoucna tuto praxi opustili, protože komerčních divadel je v Praze víc než dostatek, a soustředili se na to, co

nás od všech ostatních divadel odlišuje a činí nás jedinečnými. Na tomto základě koncipujeme náš plán na další 4 roky, potažmo 5 let. Umělecké směřování divadla je vedeno snahou vytvořit zcela svébytné divadlo, které sice zohledňuje svůj lokální charakter tím, že čerpá z lokálních témat a zabývá se osobnostmi lokálního významu, ale zároveň svou jedinečností lokální rámec přesahuje. Jako divadlo v sakrálním prostoru cítíme povinnost akcentovat témata, která přináší křesťanství i víra v širším pojetí. Znamená to nevyhýbat se i velmi těžkým a neradostným stránkám života, a i v nich nacházet naději a smysl. Působení v sakrálním prostoru nás zavazuje zabývat se především tématy existenciálními, otázkami morálky, víry a humanity. Dramaturgie je tvořena rovným dílem dramatickými texty, především komorního charakteru, a autorskou tvorbou. Každá z následujících sezón má jedno společné téma. Dramaturgie se odvíjí ve třech liniích, které se prolínají a jsou ve všech sezónách zastoupeny.

První dramaturgická linie se zabývá zkoumáním českého tématu. V dílech českých autorů se snažíme hledat odpovědi na otázku kdo jsme a proč jsme tím, kým jsme. Mapujeme jednotlivé klíčové etapy minulosti a hledáme v nich inspirativní poznání pro současnost. Druhá linie se zabývá eschatem. Představuje zkoumáním lidského bytí pod zorným úhlem věčnosti, s vědomím jeho konečnosti. Těžké věci našeho života je třeba vidět, vnímat, přijímat a nahlas o nich hovořit. Jenom tak se s nimi můžeme vyrovnat a nahlédnout jejich smysl.

Třetí dramaturgickou linií je hledání konsensu v rozděleném světě a to konsensu zejména v té nejintimnější sféře bytí.

Nedílnou součástí našeho divadla, které vnímáme jako dialog s naším publikem, jsou diskuse a besedy o tématech našich inscenací se zajímavými osobnostmi kulturního, společenského i politického života. Přestože jsme primárně dospělé divadlo pro dospělé diváky, část naší produkce je určena mladým lidem, kteří se rádi a aktivně do těchto debat zapojují.

Důležitým tématem našeho programu je rozvíjení rodinných vazeb, proto část našich aktivit směřuje i k rodinným návštěvám divadla, které hodláme obohatit o besedy pod názvem Mluvme spolu. Neformální setkání po rodinných představeních, která umožní vyjádřit se k danému tématu všem generacím a vést hravou formou neformální dialog, který moderuje někdo z účinkujících.

Vize: Být vstřícným prostorem pro obyčejného člověka. Provoz ryze profesionální scény s vlastním repertoárem, kvalitními režiséry a okruhem herců, kteří budou páteří repertoáru. Vytvořit fungující zázemí, které nám umožní dále rozvíjet inscenační postupy. Být divadlem, které vysílá pozitivní signály své komunitě i celému městu. Být divadlem, které na sakrální půdě přináší silný morální apel a celým svým úsilím směřuje k pozitivní katarzi. Budovat dramaturgii tak, aby odrážela aktuální problematiku dneška, ale nahlížela na ni prizmatem věčnosti.

Cílem tohoto projektu je rozvíjet v prostorách Vršovického divadla MANA plně profesionální divadelní scénu. Toto od roku 2018 realizujeme v postupných krocích.

Umělecký program akcentuje morální rozměr umění, je lehce konzervativní, neboť staví na mravních hodnotách prověřených staletími a vzhledem k tomu, že považuje divadlo za komunikační platformu, je divácky vstřícná.

Dramaturgické plány jsou koncipovány s ohledem na misi a vizi našeho divadla. Vycházíme z toho, že se během uplynulých sezon podařilo VDM etablovat jako výraznou součást lokální kultury a zároveň získat respekt i v širším kontextu. Divadlo získalo díky náročné dramaturgii a neopakovatelnému genu loci řadu věhlasných spolupracovníků – herců, režisérů, výtvarníků, autorů i hudebníků, ochotných podílet se na jeho rozvoji a opakovaně se sem vracet. Má postupně stále výraznější diváckou základnu, která se už nerekrutuje pouze z místních zdrojů. Dramaturgie se opírá o několik základních tezí:

Důsledně se zabýváme mapováním osudů naší země. Skrze individuální příběhy zajímavých jedinců se pokoušíme definovat uzlové momenty naší historie a hledat v nich poučení, varování či inspiraci. Všechny tyto projekty jsou sjednoceny tématem zodpovědnosti v nejužším i nejširším slova smyslu – zodpovědnosti za vlastní život i za život celé společnosti. Jednotlivé epochy nazíráme skrze příběhy malých lidí, ale i významných osobností, které se na jejich utváření podíleli.

Skrze velmi intimní, komorní psychologické příběhy, zabývající se těmi nejprivátnějšími vztahy se snažíme nahlížet současný svět kolem nás a jeho proměny.

Už v prvních sezonách jsme vytvořili okruh stálých hereckých hostů tak, aby po čase, přestože si nebudeme moci dovolit stálý herecký soubor, vznikl dojem, že Vršovické divadlo MANA má „své“ herce, kteří se sem rádi vracejí. Základ by měli tvořit kvalitní divadelní herci. Nehodláme sázet na lacinou popularitu „televizních“ tváří, ale zvát ke spolupráci herce, kteří mají smysl pro niterné herectví, spočívající v precizním vystižení divadelní postavy a vědomém traktování tématu inscenace.

Věra Mašková

ZÁVĚR I.

Mám respekt před tou neznámou Veličinou, kterou mnozí popírají, protože mají za to, že vědí všechno. A tento respekt mně, který si myslí, že neví skoro nic, nedovolí jakoukoliv antropomorfizaci čili zpohádkování Boha. Ostatně v takovou formu božství už nevěří dnes téměř nikdo. Já prostě potřebuju mít Boha dlícího mimo lidské chápání, protože jen tak můžu akceptovat jeho existenci. A má víra se proto ubírá jinou cestou. Cestou pochybností, neboť jak už tu bylo psáno, co je bez chvění, není pevné. To pravil básník Vladimír Holan. A jiný básník, Antonín Sova, napsal, že: Jen z pochyb rostou silní věřící. Slova, která jsem nakladl na papír, ani nevím vlastně proč, budou shledána mnohdy naivními -nejspíš po právu. Ale co chcete od klauna.

Jsem povoláním komediant, kabaretní komik, muzikálový herec, který jednou, na bleším trhu v Buštěhradě, stanul nad dekou, na niž vyložili své zboží dva lidé. Stařenka a stařeček. Byli už hod-ně staří, přinejmenším jen o takových patnáct let mladší než já. Zeptal jsem se té stařenky po ceně rakouské přilby. Ona se otočila na manžela, aby jí věc upřesnil, a on, když mě spatřil, začal vyvolávat obdivná slova: To je přece pan Suchý! A prohlíží si naše zboží! Jaká je to pro nás čest! Taková známá osobnost! Pan Suchý ...

Ještě chvíli mě zahrnoval velmi ctihodnými slovy a nakonec se na mě obrátil s otázkou: Tak co, pane Suchý, jak se tajtrlíkuje? Tím mně udělal větší radost než těmi tirádami, které spustil, když mě spatřil. Rozesmál jsem se upřímně, a tu přilbici do své sbírky jsem koupil. Říkám to tu proto, že si o sobě nemyslím nic víc než to, že jsem komediant. Moji profesní předkové jezdívali s maringotkou po světě a lidé před nimi zamykali slepice a dcerky. Takže tu vzniká otázka, zda mám na svá rozjímání vůbec nárok. Myslím, že mám. Ale mám nárok předložit je širší veřejnosti? Jestli jo, tak proč?

Knížka je plná různých bludů a bloudek, různých omylů, o kterých nemám ani tušení, sem tam možná čtenáře zaskočí nebo rozesměje a věřím, že občas se tam najde názor, který zase tak úplně pošetilý není. Kdybych byl filozof, napsal bych třeba knihu moudřejší, ale nevím, zda by potěšila i nefilozofy, a těch je víc. I navrhuju dohodu: Mějte za to, že je to knížka určená k tomu, aby vás pobavila pošetilostí kabaretiéra, který si občas zapřemejší a nechá se svým škodolibým okolím přemluvit, aby plody tohoto zapřemejšlení vydal knižně – jakože schválně, co to udělá.

Všechno, co jsem tu napsal, jsem psal, měnil, doplňoval a škrтал po dobu patnácti let, podle toho, k čemu jsem zrovna došel. Pokud si myslíte, že jsem nedošel k ničemu pořádnému, nepřál bych vám vidět tu první prapodobu těchto úvah. Všechno tu bylo mnohem zmatenější, místy bezradnější, ale byla v tom i naděje, že to myšlení má smysl. Je to jakýsi nástup k vyjádření názoru, že to, čemu říkám „zbožné řeči“, může sotva změnit myšlení těch, kteří se odklonili od víry svých staromódních předků.

A tak tedy - oč mi jde? Snažím se tu hájit svůj názor a zamejšlet se i nad názorem těch, kteří se nezamýšlí nad názorem mým.

Jiří Suchý

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Miloš Měřinský(1967)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 24. 6. 2022

Jednání RS bylo zahájeno společnými modlitbami členů RS a písněmi 116 a 174
Aktuální stav hotovosti ke dni 24. 6. 2022: Banka: KB 277 011,93 Kč, MMB 1 749 385,33 Kč Pokladna: 19 690 Kč

Bratr farář bude mít dovolenou v termínu 2. – 13. 7. 2022

Komunitní centrum MANA pořádá příměstské tábory v rámci integračního programu č. 58 Česko náš domov v termínech: 4. – 8., 11. – 15., 18. – 22., 25. – 29. 7. 2022

Ve výkonu probační služby, pracovník Vasil Sichka, bude pověřen prací na probíhající stavbě - rekonstrukce Husova sboru. Odpovědný pracovník stavby Vladimír Bilunka.

RS opět projednala již odsouhlasenou smlouvu o zápůjčce s Pražskou diecézí ve výši 7 000 000 Kč na dofinancování rekonstrukce Husova sboru a souhlasí s aktivací smlouvy o zápůjčce a pověřuje statutáry NO jejím podpisem.

Br. farář informoval RS o postupu prací rekonstrukce fasád Husova sboru. Kontrolní dny probíhají každý týden ve středu za účasti investora, projektanta a stavitele a stavebního dozoru, jsou z nich pořizovány zápisy, které jsou součástí stavební dokumentace. Práce probíhají podle harmonogramu. Byly zahájeny práce na věži. V rámci rekonstrukce bude spodní část stěn do výše 3m anti-grafitovým nátěrem.

RS projednala návrh stavebního řešení pro budoucí instalaci zvonů do zvonice Husova sboru, který bude spočívat v možnosti demontáže žaluzie na severní straně věže v délce 4m. Řešení bylo konzultováno se zvonařem Petrem Manouškem.

RS projednala návrh D. Frýdla na zhotovení otvíravých oken na věži Husova sboru a rozhodla o jejich instalaci do všech světových stran.

RS projednala návrh na zhotovení poutače u vstupu do divadla MANA a souhlasí s řešením navrženým MCA ateliérem.

RS bere na vědomí ukončení nájemní smlouvy v bytě č. 7 do 30. 6. 2022. Byt bude předán v bílé výmalbě s veškerým vybavením v majetku pronajímatele. Po protokolární předávce bude vyplacena složená vratná jistota. Převzetím bytu je pověřen br. farář.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.